

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAREK NIECHCIAŁ
DNR-4.720.57.2018.KS

Warszawa, 14 marca 2019 r.

DECYZJA NR DNR-1/16/2019

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 oraz z 2019 r. poz. 60) oraz art. 33a ust. 2 pkt 2 w związku z art. 10 ust. 1 i art. 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2016 r. poz. 2047), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie wniosku przedsiębiorcy Dajar spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Koszalinie z 13 lutego 2019 r. o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DNR-1/7/2019 z 1 lutego 2019 r., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję w zakresie pkt 2, nakładającego karę pieniężną w wysokości 10 000 zł za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa – garnka o średnicy 16 cm **AMBITION** pochodzącego z 13 częściowego kompletu **AMBITION LOREMIS**.

UZASADNIENIE

Pismem z 13 lutego 2019 r. przedsiębiorca Dajar sp. z o.o. z siedzibą w Koszalinie (wpłynęło do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów 18 lutego 2019 r.) złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej jako „Prezes UOKiK”) nr DNR-1/7/2019 z 1 lutego 2019 r. i zmniejszenie nałożonej kary pieniężnej. We wniosku strona postępowania wniosła o uwzględnienie okoliczności, że jest to pierwsza nałożona na nią przez Prezesa UOKiK kara pieniężna, tego że podjęła współpracę w toku postępowania a w szczególności tego, że dokonała likwidacji kompletów garnków, a nie jednego garnka. Poinformowała również o podjęciu działań w celu zapobieżenia w przyszłości tego typu zdarzeniom.

Do wydania zaskarżonej decyzji doszło w następującym stanie faktycznym i prawnym.

Pismem z 18 lipca 2018 r. Zachodniopomorski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał Prezesowi UOKiK protokół wraz z aktami kontroli dotyczącymi garnka o średnicy 16 cm AMBITION pochodzącego z 13 częściowego kompletu AMBITION LOREMIS (dalej także jako „garnek”), wprowadzonego na rynek przez przedsiębiorcę Dajar sp. z o.o. z siedzibą w Koszalinie.

Garnek został poddany badaniom w MACHINEFISH MATERIALS & TECHNOLOGIES we Wrocławiu na zgodność z normą PN-EN ISO 6507-1:2007 Metale - Pomiar twardości sposobem Vickersa - Część 1: Metoda badań (dalej jako „norma”) (sprawozdanie z badań nr 180131/K/26).

W wyniku badań stwierdzono, że garnek wykonano ze stali odpornej na korozję austenityczną, w której mikrostruktura austenitu jest uzyskiwana przez wysoką zawartość manganu, a nie niklu (przez co garnek wykazuje cechy, które mogą predysponować go do pęknięć wywołanych np. oddziaływaniem ciepła). W związku z tym, inspektorzy wojewódzkiego inspektoratu Inspekcji Handlowej w Szczecinie uznali, że istnieje znaczne prawdopodobieństwo, że badany produkt nie spełnia wymagań ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2016 r. poz. 2047) (dalej jako „ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów”).

Prezes UOKiK zgodnie z art. 61 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 oraz z 2019 r. poz. 60), (dalej jako „Kodeks postępowania administracyjnego”), pismem z 10 września 2018 r. powiadomił przedsiębiorcę Dajar sp. z o. o. z siedzibą w Koszalinie (dalej jako „strona postępowania”) o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie ogólnego bezpieczeństwa garnka o średnicy 16 cm AMBITION pochodzącego z 13 częściowego kompletu AMBITION LOREMIS, wyznaczając mu termin 14 dni na zajęcie stanowiska w sprawie.

W toku postępowania jego strona podjęła działania mające na celu wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez produkt będący przedmiotem postępowania. Strona postępowania zwróciła się do wszystkich klientów którzy nabyli komplety garnków w skład których wchodził zakwestionowany garnek o ich zwrot. W ramach podjętych działań strona wystawiła 182 faktury korygujące na 259 kompletów garnków. Zwrócone produkty zostały zutylizowane, co potwierdzają przekazane przez stronę postępowania faktury VAT oraz Karty Przekazania Odpadu.

Decyzją nr DNR-1/7/2019 z 1 lutego 2019 r. Prezes UOKiK na podstawie art. 24 ust. 14 pkt 2 w związku z art. 13 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów stwierdził, że przedsiębiorca będący stroną postępowania usunął przyczyny zagrożeń stwarzanych przez garnek o średnicy 16 cm AMBITION pochodzący z 13 częściowego kompletu AMBITION LOREMIS i umorzył postępowanie administracyjne (pkt 1 decyzji). Ponadto, na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 w związku z art. 10 ust. 1 i art. 13 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa nałożył na przedsiębiorcę Dajar sp. z o.o. z siedzibą w Koszalinie karę pieniężną w wysokości 10 000 zł, płatną do budżetu państwa (pkt 2 decyzji).

W związku ze złożonym wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, Prezes UOKiK pismem z 21 lutego 2019 r. poinformował stronę postępowania o wynikającym z art. 10 Kodeksu postępowania administracyjnego prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w szczególności wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłaszanych żądań, a także przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów. Jednocześnie Prezes UOKiK zwrócił się do strony postępowania o doprecyzowanie złożonego wniosku poprzez wskazanie, czy dotyczy on całej decyzji, czy tylko nałożonej kary pieniężnej.

Strona w piśmie z 27 lutego 2019 r. oświadczyła, że złożony wniosek dotyczy kary pieniężnej w wysokości 10 000 zł i wnosi o jej zmniejszenie.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdza, co następuje.

Istotą ogólnej zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, wyrażonej w art. 15 Kodeksu postępowania administracyjnego, jest zapewnienie stronom postępowania prawa do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej, realizowanego poprzez złożenie odwołania od decyzji organu I instancji. Stosownie do art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, przy czym art. 5 § 2 pkt 4 Kodeksu postępowania administracyjnego stanowi, że przez „ministra” należy rozumieć również Prezesa i wiceprezesa Rady Ministrów pełniących funkcje ministra kierującego określonym działem administracji rządowej, ministrów kierujących określonymi działami administracji rządowej, przewodniczących komitetów wchodzących w skład Rady Ministrów, kierowników centralnych urzędów administracji rządowej podporządkowanych

lub nadzorowanych przez Prezesa Rady Ministrów lub właściwego ministra, a także kierowników innych równorzędnych urzędów państwowych załatwiających sprawy, o których mowa w art. 1 pkt 1 i pkt 4 Kodeksu postępowania administracyjnego. W świetle powyższego, od rozstrzygnięć wydanych przez Prezesa UOKiK – będącego centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach ochrony konkurencji i konsumentów, nad którego działalnością nadzór sprawuje Prezes Rady Ministrów – przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, który stosownie do art. 129 § 2 w związku z art. 127 Kodeksu postępowania administracyjnego wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji stronie postępowania.

Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa UOKiK nr DNR-1/7/2019 z 1 lutego 2019 r. został złożony przez stronę postępowania w terminie.

Konstrukcja prawna odwołania jest oparta na zasadzie skargowości co oznacza, że postępowanie odwoławcze uruchamianie jest przez czynność procesową legitymowanego podmiotu - strony lub uczestnika na prawach strony. Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury, jeżeli strona postępowania jednoznacznie w odwołaniu wskazuje, że zaskarża decyzję pierwszoinstancyjną w określonej części, organ drugiej instancji nie może wykroczyć poza tak wyznaczone granice kompetencji organu odwoławczego. W związku z tym, organ drugiej instancji nie może poddać kontroli niezaskarżoną część decyzji organu pierwszej instancji i ponownie rozpatrzyć sprawę także w zakresie rozstrzygniętym niezaskarżoną częścią orzeczenia (*vide* m.in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 21 maja 2007 r., sygn. akt I OSK 556/06, LEX nr 338307).

Z uwagi na fakt, że strona postępowania jednoznacznie zaskarżyła rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 decyzji Prezesa UOKiK nr DNR-1/7/2019 z 1 lutego 2019 r., rozstrzygnięcie zawarte w pkt 1 wskazanej decyzji jest ostateczne i prawomocne w trybie postępowania administracyjnego.

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania wniosła o złagodzenie bądź uchylenie nałożonej na nią kary pieniężnej.

Wniesienie odwołania prowadzi do ponownego rozpatrzenia tej samej sprawy administracyjnej (tożsamej pod względem podmiotowym i przedmiotowym) oraz rozstrzygnięcie jej decyzją administracyjną przez organ drugiej instancji. Granice postępowania dowodowego generalnie wyznaczają zasady ogólne postępowania administracyjnego. Organ odwoławczy, zgodnie z zasadą prawdy obiektywnej (art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego) i zasadą swobodnej oceny dowodów

(art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego) dokonuje oceny materiału dowodowego zebranego w postępowaniu prowadzonym przez organ pierwszej instancji. Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne merytoryczne rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy administracyjnej, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji, nie zaś jedynie kontrola decyzji organu I instancji czy też rozpatrzenie zasadności zarzutów podniesionych w odwołaniu (B. Adamiak w: B. Adamiak, J. Borkowski: Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Warszawa 2017). Organ jest zatem zobowiązany do ponownego rozważenia wszelkich istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych i prawnych, co w efekcie ma doprowadzić do wydania nowego rozstrzygnięcia w sprawie, które wyeliminuje ewentualne wady decyzji wydanej przez organ pierwszej instancji. Stosując się do wskazanych wytycznych, Prezes UOKiK w toku postępowania wszczętego na skutek wniosku strony postępowania dokonał ponownej analizy zgromadzonego materiału dowodowego w zakresie objętym zaskarżeniem.

Dajar sp. z o.o. z siedzibą w Koszalinie zakupił zestawy garnków AMBITION LOREMIS od chińskiego przedsiębiorcy i następnie wprowadził te produkty na rynek, a zatem ponosi odpowiedzialność za ich bezpieczeństwo na zasadach określonych w ustawie o ogólnym bezpieczeństwie produktów i jest producentem w rozumieniu art. 3 pkt 2 lit. b tej ustawy. Zgodnie ze wskazanym przepisem, producentem jest przedstawiciel wytwórcy, a jeżeli wytwórca nie wyznaczył przedstawiciela – importer produktu, w przypadkach gdy wytwórca nie prowadzi działalności w Unii Europejskiej lub na terytorium państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

W myśl art. 6 ust. 3 pkt 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, bezpieczeństwo produktu ocenia się z uwzględnieniem spełniania przez produkt wymagań wynikających z dobrowolnych norm krajowych państw członkowskich Unii Europejskiej będących transpozycją norm europejskich innych niż normy uznane przez Komisję Europejską za zgodne z przepisami dotyczącymi ogólnego bezpieczeństwa produktów. Z uwagi na fakt, że norma PN-EN ISO 6507-1:2007 Metale - Pomiar twardości sposobem Vickersa -Część 1: Metoda badań, jest wyżej opisanym rodzajem normy, Prezes UOKiK dokonał oceny bezpieczeństwa garnka o średnicy 16 cm AMBITION pochodzącego z 13 częściowego kompletu AMBITION LOREMIS z uwzględnieniem określonych w niej wymagań.

Mając na uwadze wyniki badań laboratoryjnych, które wykazały, że garnek wykonano ze stali odpornej na korozję austenityczną, w której mikrostruktura austenitu jest uzyskiwana przez wysoką zawartość manganu, a nie niklu (przez co garnek wykazuje cechy, które mogą predysponować go do pęknięć wywołanych np. oddziaływaniem ciepła) inspektorzy wojewódzkiego inspektoratu Inspekcji Handlowej w Szczecinie uznali, że istnieje znaczne prawdopodobieństwo, że badany produkt nie spełnia wymagań ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, producent zobowiązany jest wprowadzać na rynek wyłącznie produkty bezpieczne. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy, produktem bezpiecznym jest produkt, który w zwykłych lub innych, dających się w sposób uzasadniony przewidzieć warunkach jego używania, z uwzględnieniem czasu korzystania z produktu, a także, w zależności od rodzaju produktu, sposobu uruchomienia oraz wymogów instalacji i konserwacji, nie stwarza żadnego zagrożenia dla konsumentów lub stwarza znikome zagrożenie, dające się pogodzić z jego zwykłym używaniem i uwzględniające wysoki poziom wymagań dotyczących ochrony zdrowia i życia ludzkiego. Zgodnie z art. 5 ust. 1 ww. ustawy produkt, który nie spełnia wymagań określonych w art. 4, nie jest produktem bezpiecznym.

Mając na uwadze wyniki kontroli Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej Prezes UOKiK uznał, że kwestionowany garnek nie spełnia wymagań określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i stwarza zagrożenie dla zdrowia lub życia użytkowników. Przedsiębiorca będący stroną niniejszego postępowania nie zakwestionował powyższych ustaleń w toku postępowania prowadzonego w I instancji. We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy oświadczył, że nie kwestionuje wyników badań laboratoryjnych. Stwierdził jednocześnie, że „*przeprowadzone badania ujawniły m.in., że garnek wykazuje cechy, które mogą predysponować go do pęknięć wywołanych np. oddziaływaniem ciepła, z uwagi na rodzaj stali z jakiej został wyprodukowany*”. W opinii Prezesa UOKiK stwierdzenie „może” w żaden sposób nie podważa wiarygodności oceny garnka dokonanej w toku postępowania prowadzonego w pierwszej instancji. Należy przypomnieć, że podstawą do kontroli przeprowadzonej przez Inspekcję Handlową była skarga konsumenta z której wynika, że do zdarzenia polegającego na pęknięciu garnka doszło, o czym strona postępowania została poinformowana przez konsumenta. Fakt ten świadczy więc o tym, że stwierdzona wada stanowi realne zagrożenie dla życia i zdrowia konsumentów.

Wprowadzenie na rynek produktu który nie jest bezpieczny stanowi naruszenie art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i uprawnia Prezesa UOKiK do nałożenia kary, o której mowa w art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. W niniejszej sprawie zaistniały więc przesłanki ustawowe, uprawniające Prezesa UOKiK do nałożenia na stronę postępowania kary pieniężnej.

W postępowaniach prowadzonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów stosuje się zasady odstąpienia od kar pieniężnych, określone w art. 189f Kodeksu postępowania administracyjnego. Zgodnie ze wskazanym przepisem, organ odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Zgodnie z § 2 tego przepisu, w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

W toku postępowania zakończonego zaskarżoną decyzją Prezes UOKiK nie wydał postanowienia wyznaczającego stronie termin na przedstawienie dowodów, o którym mowa w art. 189f § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego. W zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK zważył więc, czy w niniejszej sprawie nie wystąpiły przesłanki określone w art. 189f § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego.

W ocenie Prezesa UOKiK, nie można było uznać, że w niniejszej sprawie zaistniała znikoma waga naruszenia prawa. Jak wynika z Komentarza do Kodeksu postępowania administracyjnego pod red. Wierzbowskiego (Legalis), naruszeniem znikomym będzie naruszenie, które nie niesie ze sobą społecznego niebezpieczeństwa. Wpływ na ocenę znikomości naruszenia będą miały m.in. takie elementy przedmiotowe, jak waga dobra chronionego przez normę sankcjonowaną, czas trwania naruszenia, wpływ naruszenia na

poszanowanie prawa, zasięg naruszenia, liczba podmiotów, na które naruszenie ma wpływ, znaczenie następstw naruszenia, etc.

Za interes chroniony przez ustawę o ogólnym bezpieczeństwie produktów należy uznać zdrowie i życie konsumentów. Prezes UOKiK stoi więc na stanowisku, że odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej w przypadku naruszenia przepisów tej ustawy jest możliwe tylko w wyjątkowych przypadkach. Słusznie w zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK podniósł znaczną liczbę wprowadzonych na rynek garnków (6 210 sztuk kompletów). Prezes UOKiK nie posiada również żadnych informacji z których by wynikało, że strona postępowania została już ukarana za to samo zachowanie przez inny uprawniony organ. Z uwagi na powyższe, Prezes UOKiK nie dopatrył się w niniejszej sprawie przesłanek do zastosowania odstąpienia i poprzestania na pouczeniu.

Jak stwierdził Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z 4 lutego 2011 r., sygn. akt VI SA/Wa 2414/10, *„decyzja o nałożeniu kary ma charakter uznaniowy, co oznacza, że ewentualne rozstrzygnięcie co do ukarania należy do organu, który dokonuje oceny działań producenta jako zagrażających i w jakiej mierze interesowi publicznemu, a wymierzając karę pieniężną w określonej wysokości, kieruje się stopniem oraz okolicznościami, w jakich doszło do naruszenia obowiązków, co wynika z art. 33a ust. 4 u.o.b.p.”*.

Istotą administracyjnych kar pieniężnych jest ich sankcyjny charakter, dzięki któremu stanowią one instrument urzeczywistnienia nakazów i zakazów publicznoprawnych. Administracyjna kara pieniężna to określona w ustawie sankcja o charakterze pieniężnym, nakładana przez organ administracji publicznej, w drodze decyzji, w następstwie naruszenia prawa polegającego na niedopełnieniu obowiązku albo naruszeniu zakazu ciążącego na osobie fizycznej, osobie prawnej albo jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej (art. 189b Kodeksu postępowania administracyjnego). Nałożenie administracyjnej kary pieniężnej sprowadza się zatem do wydania przez organ administracji publicznej nakazu uiszczenia określonej w akcie stosowania prawa kwoty przez podmiot, który nie wykonywał lub wykonywał nienależycie ciążący na nim obowiązek administracyjny (L. Staniszevska, *Materialne i proceduralne zasady*, s. 29).

Nakładanie kar pieniężnych w ramach uznania administracyjnego oznacza możliwość dokonania przez organ wyboru spośród kilku możliwych rozstrzygnięć, z których każde będzie formalnie zgodne z prawem. W przypadku ustawy o ogólnym bezpieczeństwie

produktów ustawodawca określił maksymalną wysokość kary za dany delikt, a wybór wysokości kary jest pozostawiony uznaniu Prezesa UOKiK.

W sytuacji gdy przepisy prawa regulują kary, które mogą być wymierzane w ramach uznania administracyjnego, organ administracji publicznej ma obowiązek, biorąc pod uwagę przede wszystkim zasadę prawdy obiektywnej, jak również zasadę przekonywania, rozważyć całokształt okoliczności sprawy z uwzględnieniem wymienionych w ustawie przesłanek miarkowania administracyjnej kary pieniężnej, pamiętając, że zebrane w sprawie dowody mogą mieć wpływ nie tylko na złagodzenie wymiaru kary, ale także jej zaostrzenie. Wynik tych działań organu powinien zaś znaleźć swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu decyzji nakładającej karę, bowiem to uzasadnienie w przypadku decyzji opartych na uznaniu „wymaga (...) od organu nie tylko wykazania legalności rozwiązania, lecz również jego celowości. Spełnia też istotną rolę z punktu widzenia kontroli, ponieważ wykazuje motyw, jakimi kierował się organ, realizując powierzone mu upoważnienie” (M. Jaśkowska, Uznania administracyjne a inne formy władzy dyskrecyjnej administracji publicznej, w: System Prawa Administracyjnego, t. 1, 2015, s. 285).

W złożonym wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania nie kwestionuje faktu, że poddane kontroli Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej garnki nie spełniały wymagań bezpieczeństwa. Strona postępowania dowodzi natomiast, że nałożona na nią kara pieniężna jest niewspółmiernie wysoka w stosunku do potencjalnego zagrożenia bezpieczeństwa konsumentów.

Jak wynika ze sprawozdania z badań wykonanych na zlecenie Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, badany produkt wykazywał cechy, które będą potęgowały tendencję do pęknięcia w wyniku nagrzewania podczas ekspozycji. W przeprowadzonym szacowaniu i ocenie ryzyka inspektorzy Inspekcji Handlowej stwierdzili, że istnieje możliwość poparzenia się przez konsumenta gorącą cieczą np. w momencie podnoszenia garnka z kuchenki. Biorąc pod uwagę fakt, że kontrola garnka była skutkiem skargi konsumentki, w ocenie Prezesa UOKiK nie ma wątpliwości co do prawidłowości powyższej konkluzji.

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania podniosła, że nałożona na nią zaskarżoną decyzją kara pieniężna była pierwszą nałożoną na nią karą za wprowadzenia na rynek produktu który nie spełniał wymagań bezpieczeństwa. Należy jednak zauważyć, że argument ten został uwzględniony przy określaniu wysokości nałożonej

zaskarżoną decyzją kary pieniężnej i potraktowany przez Prezesa UOKiK jako okoliczność łagodząca.

Strona postępowania stwierdziła także, że podjęła współpracę z organem nadzoru, dokonała m.in. likwidacji 259 kompletów garnków, a nie tylko modelu garnka który został przebadany laboratoryjnie „zgodnie z sugestią zawartą w zawiadomieniu o wszczęciu z urzędu postępowania (...)”.

Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK zauważa, że co prawda postępowanie administracyjne zostało wszczęte w stosunku do garnka o średnicy 16 cm, pochodzącego z 13 częściowego kompletu AMBITION LOREMIS, jednakże w piśmie tym Prezes UOKiK podkreślił, że w przypadku wprowadzenia na rynek większej liczby garnków o cechach tożsamyh z zakwestionowanym produktem, strona postępowania powinna podjąć działania naprawcze również w stosunku do tych produktów. W odpowiedzi, pismem z 27 września 2018 r. strona postępowania oświadczyła, że „*biorąc pod uwagę cechy tożsame pozostałych garnków z kompletu z garnkiem kwestionowanym naszą decyzją wycofania z rynku objęliśmy cały 13 częściowy kpl. garnków o nazwie AM-LOREMIS 13EL. KPL.GARNKÓW – kod Dajar 68845, partia 1772*”. Tym samym strona postępowania przyznała, że wymagań bezpieczeństwa nie spełniał nie tylko zbadany przez Inspekcję Handlową garnek, ale i pozostałe garnki, wchodzące w skład kompletu. Przypomnieć należy, że jednym z obowiązków producenta jest podejmowanie działań umożliwiających wycofanie produktu z rynku, właściwe i skuteczne ostrzeżenie konsumentów lub wycofanie produktu od konsumentów (art. 10 ust. 4 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów). Działania jakie podjęła strona postępowania w celu wycofania garnków które nie były bezpieczne a także koszty jakie w związku z tym poniosła stanowiły więc realizacji ciężących na niej obowiązków ustawowych. W związku z tym, w ocenie Prezesa UOKiK argument ten nie może stanowić przesłanki do zmiany wysokości kary pieniężnej nałożonej w zaskarżonej decyzji.

Strona postępowania oświadczyła także, że podjęła działania w celu zapobieżenia wystąpieniu podobnych nieprawidłowości w przyszłości. Deklaracja ta zasługuje na aprobatę, niemniej jednak ponownie należy zauważyć, że podejmowanie takich działań stanowi realizację ustawowych obowiązków ciężących na każdym producencie (art. 10 ust. 2 pkt 1, art. 10 ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów). Należy także zauważyć, że strona postępowania – pomimo wezwania Prezesa UOKiK zawartego w piśmie z 21 lutego 2019 r. - nie przedstawiła żadnych dowodów które by potwierdziły zadeklarowane działania

i wykazały ich ewentualny wpływ na wysokość kary administracyjnej. W związku z tym, oświadczenie to nie może stanowić podstawy do zmniejszenia kary pieniężnej. W orzecznictwie sądowym ugruntował się bowiem pogląd, że choć w procedurze administracyjnej regułą jest, że to na organie spoczywa ciężar udowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia, jednakże również na stronie ciąży obowiązek współdziałania z organem i przedstawienia konkretnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Ma to znaczenie zwłaszcza wtedy, gdy postępowanie zmierza do nałożenia na stronę obowiązków, a nieudowodnienie konkretnego faktu może prowadzić do wydania decyzji dlań niekorzystnej (m.in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 5 marca 2015 r., sygn. akt II GSK 188/14). Także okoliczność, że strona postępowania poniesie koszty badań laboratoryjnych znajduje swoje umocowanie bezpośrednio w przepisach prawa i nie może w ocenie Prezesa UOKiK wpływać na wysokość kary pieniężnej.

Niezależnie od przedstawionych przez stronę postępowania argumentów, Prezes UOKiK ponownie dokonał oceny pozostałych przesłanek jakie zostały uwzględnione przy wymierzaniu nałożonej na nią kary pieniężnej. Ustawa o ogólnym bezpieczeństwie stanowi, że wysokość kary ustala się uwzględniając w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków (art. 33a ust. 4 ustawy). Jak stwierdził m.in. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z 22 maja 2015 r. sygn. akt VI SA/Wa 3597/14 „przez stopień i okoliczności naruszenia obowiązków należy rozumieć takie okoliczności, jak: stopień współpracy z organem nadzoru rynku w zakresie eliminacji zagrożeń stwarzanych przez produkt, ilość niebezpiecznego produktu wprowadzonego na rynek, profesjonalny charakter działalności, ilość ewentualnych skarg konsumentów na produkt, przeznaczenie produktu dla kategorii konsumentów szczególnie narażonych czy też ewentualna notoryjność naruszania przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.” Należy za słuszne uznać, że profesjonalny charakter działalności gospodarczej prowadzonej przez stronę postępowania obliguje ją do znajomości i przestrzegania przepisów prawa i dokładania należytej staranności tak, by wprowadzane przez nią na rynek produkty były bezpieczne. Kolejną okolicznością przemawiającą na niekorzyść strony postępowania jest duża liczba wadliwych produktów wprowadzonych na polski rynek – 6 210 kompletów garnków, z czego do konsumentów trafiło ponad 95% produktów, a także długi okres obowiązywania normy, w oparciu o którą przeprowadzono badania laboratoryjne.

Za okoliczność łagodzącą w niniejszej sprawie, która wpłynęła na obniżenie kary pieniężnej, Prezes UOKiK słusznie natomiast uznał fakt, że strona postępowania podjęła

współpracę z organem nadzoru – przedłożyła dowody potwierdzające, iż zagrożenia stwarzane przez kwestionowane produkty zostały wyeliminowane. Prezes UOKiK zaakcentował także w zaskarżonej decyzji, że przy wymierzaniu kary pieniężnej w sposób szczególnie uwzględnił fakt wycofania wszystkich garnków wchodzących w skład kompletu AMBITION LOREMIS, a nie tylko tego zakwestionowanego w wyniku badań laboratoryjnych.

Jak już to zostało obszernie wyjaśnione w zaskarżonej decyzji, dla celów wymierzania kar pieniężnych nakładanych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów Prezes UOKiK uwzględnia wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez przedsiębiorcę. Sposób wyliczania korzyści majątkowej był wielokrotnie przedmiotem analizy sądów administracyjnych i spotkał się z ich akceptacją – np. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 23 grudnia 2010 r., sygn. akt VI SA/Wa 1967/10 czy z 15 lutego 2013 r. sygn. akt VI SA/Wa 2374/12. W niniejszej sprawie Prezes UOKiK ustalił, że korzyść majątkowa jaką uzyskała strona postępowania w wyniku sprzedaży 5 951 kompletów garnków które nie są bezpieczne wyniosła 1 166 396 zł. Korzyść osiągniętą ze sprzedaży stanowi iloczyn sprzedanych produktów, które nie spełniają ogólnych wymagań bezpieczeństwa i średniej ceny sprzedaży uzyskanej przez stronę postępowania. Przy ustalaniu ceny sprzedaży jednej sztuki produktu Prezes UOKiK oparł się na przekazanych przez stronę postępowania informacjach z których wynikało, że komplet garnków był sprzedawany w przedziale cenowym od 158 zł do 234 zł, a zatem organ nadzoru przyjął, że średnia cena sprzedaży kompletu wynosi 196 zł. Ustalając wysokość kary Prezes UOKiK uwzględnił także 259 kompletów zutylizowanych przez stronę postępowania.

Zgodnie z art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ rozpatrujący wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Rozpatrując sprawę na skutek środka zaskarżenia wniesionego przez stronę postępowania z zachowaniem ustawowego terminu, po przeprowadzeniu postępowania z zachowaniem reguł wyrażonych w art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i art. 81 Kodeksu postępowania administracyjnego, ze szczególnym uwzględnieniem zarzutów podniesionych przez stronę

postępowania, Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do uchylenia lub zmiany zaskarżonej decyzji. Biorąc pod uwagę wymienione powyżej okoliczności, zarówno łagodzące jak i obciążające, Prezes UOKiK uznał nałożoną karę pieniężną w wysokości 10 000 zł za adekwatną do stwierdzonych naruszeń prawa. Kara pieniężna stanowi 10% maksymalnego wymiaru kary, wynoszącego - zgodnie z ustawą o ogólnym bezpieczeństwie - do 100 000 zł. W opinii Prezesa UOKiK, zaskarżony pkt 2 decyzji nr DNR-1/7/2019 z 1 lutego 2019 r. spełnia wymagania formalne, określone w art. 107 Kodeksu postępowania administracyjnego, a zawarte w nim rozstrzygnięcie jest prawidłowe zarówno pod kątem zgodności z prawem, jak i z punktu widzenia jego celowości i słuszności.

Mając powyższe na uwadze, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji decyzji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Na decyzję, zgodnie z art. 52 § 1, w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302 z późn. zm.) przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:

- 1) do 10 000 zł – 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
- 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł – 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
- 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł – 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
- 4) ponad 100 000 zł – 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Ponadto, zgodnie z art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, 245 § 1 i art. 246 § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądowoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały z art. 252 § 1 i § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Zastępca Dyrektora Departamentu Nadzoru Rynku
Jadwiga Gunerka